

CURIERUL ROMÂNESC

(RUMÄNSKA KURIREN)

Anul 20, nr. 223-225

PUBLICAȚIE TRIMESTRIALĂ

Aprilie-Iunie 1999

Ansvarig utgivare

SILVIA CONSTANTINESCU

Editor responsabil

Adress: Altvägen 99, 142 42 SKOGÅS, SWEDEN

Tel & Fax: + 46.8.7715736, 7717417

ION PASCU

Secretar de Stat în Ministerul Afacerilor Externe:

"ÎNTĂRIREA LEGĂTURILOR CU ROMÂNII DIN AFARA GRANIȚELOR, SPRIJINIREA PĂSTRĂRII ȘI AFIRMĂRII IDENTITĂȚII ETNICE, LINGVISTICE, CULTURALE ȘI RELIGIOASE A ACESTORA REPREZINTĂ O SARCINĂ PRIORITARĂ A MINISTERULUI AFACERILOR EXTERNE ȘI, IMPLICIT, A REPREZENTANȚELOR DIPLOMATICE ȘI CONSULARE ALE ROMÂNIEI ÎN STRĂINĂTATE."

D-ul Ion Pascu.

S.C.: *Stimate domn Pascu, ați lucrat la Ambasada României la Stockholm între 1990-93, cu probleme de presă, și despre colaborarea dvs. cu românii din Suedia de atunci scriam în numărul 4/98 al CURIERULUI ROMÂNESC: "Așașat de presă era atunci d-ul Ion Pascu, astăzi director în MAE, care s-a comportat civilizată și cu spirit de respect față de cel cu care venea în contact. Colaborarea cu presa de exil a tratat-o "diplomat", mai ales pentru că așa-i era firea. Și diplomația i-a mers atât de departe, încât a creat tot timpul impresia că este interesat să afle din experiența originarilor români de aici. Poate chiar a și fost!". Sunt totuși foarte mulți români din Suedia care nu vă cunosc. Și pentru a păstra și tradiția CURIERULUI ROMÂNESC, vă rog să fiți amabil și să vă prezentați cititorilor mei. Cine sunteți domnule Ion Pascu?*

Ion Pascu: Stimată doamnă Silvia Constantinescu, sunt bucuros să continui, pe această cale, dialogul bun avut pe perioada misiunii mele la Stockholm și reluat cu plăcere, recent, pe cale telefonică. Încerc să răspund la întrebările pe care mi le-ați adresat. Am intrat în diplomație acum 25 de ani, cu gradul de referent, treaptă premergătoare primului grad diplomatic, cel de atașat, deși veneam din învățământul superior (asistent la Facultatea de Comerț Exterior, din Academia de Studii Economice) și după cursuri post-universitare de specializare la o universitate din SUA. De atunci și până în prezent, traversând o perioadă de 9 ani în care nu s-a organizat nici un concurs de promovare, am parcurs aproape toate gradele diplomatice, ajungând ministru consilier. ☞ 9

ȘERBAN-NICOLAE VLAD

Ambasadorul României la Oslo:

CÂND MI-AM PRREZENTAT SCRISORILE DE ACREDITARE, REGELE HARALD M-A ONORAT CU: "WELCOME HOME, AMBASSADOR!"

Silvia Constantinescu: Stimate domn Șerban-Nicolae Vlad, încep prin a vă ura "Bun venit în Nord!". De peste 4 luni sunteți ambasadorul României la Oslo. Cine sunteți domnule ambasador?

Șerban-Nicolae Vlad: Sunt bucureștean, născut în decembrie 1941, mi-am petrecut copilăria și adolescența pe strada Mântuleasa, unde admiram zilnic castanii descriși de Mircea Eliade în cartea sa cu același nume.

D-ul Șerban-Nicolae Vlad.

Am absolvit Universitatea din București în 1964 (diploma în geologie), după care a urmat o lungă perioadă de activitate profesională în domeniul resurselor minerale și energetice și, mai recent, al geocologiei, atât în cercetarea științifică, cât și în administrația centrală și învățământul superior. În 1971 am devenit doctor în științe, am primit premiul Academiei în 1974 (cea mai prestigioasă recompensă științifică acodată în țară), am fost profesor/cercetător invitat la două Grandes Ecoles din Franța, în 1985 și, ca bursier Fulbright, în SUA, în 1994 - 1995. Am participat la numeroase manifestări științifice internaționale (congrese, simpozioane, programe UNESCO, etc), atât în țară cât și în străinătate, iar din 1995 până în 1999, am funcționat ca profesor titular la Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca. Am publicat, singur sau în colaborare, în țară și în străinătate, nouă cărți de specialitate, trei ghiduri pentru congrese internaționale, 51 de articole și două cursuri universitare. Am susținut conferințe în Norvegia, Elveția, Belgia, Canada, Marea Britanie și Republica Africa de Sud. În tot acest interval de timp, Norvegia a jucat un rol aparte în viața mea. În 1968-1969 am beneficiat de un stagiu predoctoral la Universitatea din Oslo, oferit prin intermediul Departamentului Cultural al Ministerului de Externe norvegian. ☞ 12

MIHAI PETRE CARP

De la stafful internațional al Alianței Nord-Atlantice

"MOMENTUL CEL MAI FRUMOS DIN VIAȚĂ L-AM TRĂIT ÎN MAI 1990: ERAM PENTRU PRIMA OARĂ ÎMPREUNĂ PE PĂMÂNTUL ROMÂNIEI, TATĂL ȘI FIUL!"

D-ul Mihai Petre Carp.

S.C.: *Înainte de a discuta despre activitatea dvs. la Alianța Nord-Atlantică (NATO), doresc să începem interviul cu întrebarea deja cunoscută: cine sunteți domnule Mihai Petre Carp?*

M-P.Carp: Sunt american de origine română. După tatăl meu, Mircea Carp, mă trag dintr-o familie veche de intelectuali și militari din Iași (profesorul Mihai Carp, criticul literar Garabet Ibrăileanu, generalul Corneliu Carp). După bunică, mama tatălui meu, mă trag din familiile boierești Catargi, Cretianu, Olănescu. M-am născut la Washington, capitala Statelor Unite, la 17 octombrie 1965. Tatăl meu era atunci șeful Serviciului Românesc al "Vocii Americii". Mama mea, Heidi, fca unui industriaș german, a murit când aveam 7 ani. În 1973, tatăl meu a fost transferat la München, în Germania, în calitate de corespondent-șef al "Vocii Americii". Câțiva ani mai târziu, în 1976, tatăl meu s-a recăsătorit cu Gabriela, născută Dumitrescu, critic de artă, refugiată din România, care mi-a fost ca o mamă. În capitala Bavariei am urmat școala primară și liceul. În 1984 am intrat în anul întâi al prestigioasei Universități "Georgetown" din Washington. Înainte de a absolvi Universitatea, în 1988, am urmat cursurile anului III la Ecole Supérieure des Sciences Politiques din Paris. Masteriatul l-am dat la London School of Economics cu tema: "Renașterea democratică în RSS Moldova".

S.C.: *Când ați ajuns pentru prima oară în România?*

M-P.C.: În vara anului 1977, scurt timp după groaznicul cutremur din martie, am fost invitat, prin intermediul ambasadorului american la București, Harry Barnes Jr., un prieten al tatălui meu, de sora geamănă a tatălui meu, arhitect Ligia Popp și soțul ei, ing. Nicolae Popp. Această primă călătorie în țara strămoșilor mei a fost posibilă deoarece "Vocea Americii", postul de radio al guvernului american, la care lucra tatăl meu, întreținea relații oficiale cu autoritățile din România. ☞ 14